

Itt térünk át a kereszténységre.

Amíg a *Mahayána-budhizmus* a világot nem-valóságosnak, illuzórikusnak tekinti, amiből ki kell vezetnie az emberiséget, addig a kereszténység más feladatot tűz elénk. Abból indul ki, hogy a teremtett világ valóságos, az anyag létező valóság, melyet a megtestesülés óta tilos nem-valóságosnak tekinteni.

Minden nézet, amely szerint az anyag illúzió, szükségképpen a passzivitáshoz vezet, a buddhizmus is; továbbá: éppen a kreatív embertípusokat vonja ki a társadalomból és korlátozza működésüket misztikus szférákra. Könnyű belátni, hogy ez nem beteljesülés.

Viszont a kereszténység tanításai szerint az által, hogy Krisztus isteni tevékenységének színterévé a földi anyagot tette, eltörölte annak céltalanságát, s a föld Isten és Ember megdicsőülésének helyévé lett. A földi élet s a vele járó szenvedés pedig a megtisztulás szükséges és nélkülözhetetlen föltétele: pozitív részesedés a Fiún keresztül az Atyában, valamint a tovább-teremtésben. Ebből a céltudatból fakadt a korai kereszténység példátlan hősiessége és optimizmusa, akiknek áldozata a Megváltó tette nélkül csupán nemes esztelenségnek minősülne. (A következetes buddhista számára mindennemű szenvedés céltalan, elvetendő, kizárólag negatív élmény...)

„Nem fölbontani, hanem beteljesíteni jöttem” — mondja az evangélium, és ez szabja meg a buddhizmusról való véleményünket is. A beteljesítő Krisztus „nagyobb”, mint Buddha, Mózes, vagy Zarathustra, nagyobb bárkinél, aki előtte elküldetett. Méltóságuk Krisztus megjelenésének hatására nem csökken, mert emberiség előkészítő munkájuk nélkülözhetelenné teszi őket valamennyiünk számára. Bizonyos, hogy ezek a mondatok a buddhisták fülében szentségtörésnek hatnak, valahogy így: lehet-e a tökéletesnél még tökéletesebb? A kereszténység válassza ez: lehet. Krisztus a lehetségessé vált lehetetlenség, Isten embertestben, aki nem kereste az igazságot, mert, születésétől fogva birtokolta azt. Joggal hódolhattak előtte már csecsemő korában az élemedett korú napkeleti bölcsek, akik jól tudták, hogy az új Nap fölkelte a régiek lenyugvást jelent, ez a tudás vezette őket Betlehembe.

IFJAK A MÓLÓN

Lángoló őszi igézet, siessünk dolgainkkal.

Tudja ezt a hétvégi pecázó

halai sűrőgre kapnak a „csali” után.

Fordul az évszak

tajtékot ver az ég és habfehér cicák

ugranak föl a vizekből.

Kezem üres, el'szikol a szákmány.

A pillanat egyszer kínálja magát.

A fiatal pár, összeborulva a mólón

kettős tűznyaláb;

mintha egymást üzné fönn a magasban.

Jönnek a csöndes, ólmos esők

gonosz takácsok, a fénytelen esték

szövik a hálót.

Pernyét vet az ős hajatokra,

Ne késsetek!

Hunyadi István